

Arrest

nr. 117 395 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. VALKENBORG en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van de Ishan etnie, afkomstig uit Ugbalo, een dorp in Edo state. U volgde de lagere school in Ugbola en de middelbare school in Ibore, een aangrenzend dorp. U beëindigde de middelbare school in 2011. U woonde bij uw vader en uw stiefmoeder. Van uw vader hoorde u dat uw moeder hem verlaten had toen u drie jaar oud was. U merkte dat uw stiefmoeder niet uw echte moeder was aan de manier waarop ze u behandelde en uw vader bevestigde dit. Uw stiefmoeder straffe u en sloeg u, bijvoorbeeld wanneer u niet mee wilden naar de markt. Op 13

april 2013 overleed uw vader aan een hartaandoening, waardoor u achterbleef bij uw stiefmoeder. Eind april was u water gaan halen en bij uw terugkomst zag u uw stiefmoeder praten met een man en een vrouw. Uw stiefmoeder vertelde u achteraf dat de man, Pa Edosa, u zou komen halen en meenemen naar de stad, waar u als kinderoppas zou werken voor zijn zus. Begin mei kwam hij u halen en nam u mee naar een huis in Lagos, waar nog vijf andere meisjes verbleven. Pa Edosa zei echter dat u niet hier voor zijn zus zou werken, maar elders, en dat hij u daar mee naartoe zou nemen. De volgende dag werd u meegenomen naar een traditionele dokter die u zei dat u zou meegenomen worden naar de zus van Pa Edosa en dat u haar zou moeten gehoorzamen, anders zou hij achter u aankomen. U moest het hart van een kip eten en er werden vingernagels en haar van u afgeknipt en aan de traditionele dokter gegeven. Tijdens uw verblijf in Lagos werd ook uw foto werd genomen en na enkele dagen verblijf in het huis nam Pa Edosa u op 16 mei 2013 mee naar de luchthaven. U kwam op 17 mei 2013 aan in België en ging met Pa Edosa naar het huis van Aunty Favour, waar hij u achterliet. U werd naar een kamer gebracht. De volgende dag werd u gevraagd een bad te nemen en u kreeg wat kleding. In de leefruimte zag u enkele blanke mannen die iets dronken, u hoorde muziek spelen en u zag ook enkele zwarte meisjes. Aunty Favour praatte met één van de blanke mannen en zei u naar de kamer te gaan. In de kamer trof u een blanke man aan, de deur werd meteen achter u gesloten en de man sleurde u op bed en sliep met u. Hij zei dat hij dit wel moest doen, omdat hij betaald had om met u te slapen. Toen u uw beklag deed over het gebeurde bij Aunty Favour begon ze op u te roepen en zei ze dat ze uw stiefmoeder 45000 euro betaald had. U moest haar dit terugbetalen door met mannen te slapen. Er kwamen hierna nog drie mannen op uw kamer. Op 25 mei 2013 kwam Mark op uw kamer. Toen u weende vroeg hij of u dit werk niet graag deed en u legde hem uw situatie uit. Hij beloofde u te helpen. Op 29 mei 2013 kwam hij opnieuw langs en wist Aunty Favour te overtuigen u met hem naar buiten te laten gaan. Mark bracht u naar de kantoren van de asielinstanties, waar u uitleg kreeg over de procedure en een adres waar naartoe kon gaan. U vroeg op 30 mei 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt onmogelijk naar Nigeria te kunnen terugkeren, omdat Aunty Favour uw stiefmoeder 45000 euro zou hebben betaald, opdat u voor haar in België in de prostitutie zou werken (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uw beschrijving van de gebeurtenissen die voorafgingen aan uw ontsnapping uit het huis van Aunty Favour, kunnen echter niet overtuigen.

U verklaarde dat u eind april een man en een vrouw bij uw stiefmoeder zag en dat uw stiefmoeder u naderhand meedeelde dat de man u zou komen halen om in de stad op de kinderen van zijn zus te passen (CGVS p. 7). Uw stiefmoeder had er voordien nooit over gesproken dat zij voor u werk zou zoeken (CGVS p. 13). Gevraagd hoe u reageerde op haar mededeling, stelt u dat u zei dat het ok was (CGVS p. 13). Gevraagd of u verder nog iets zei of dacht, stelt u van niet (CGVS p. 13). Gevraagd of u op enig moment vroeg wat u met dit werk zou verdienen of waar u juist zou gaan werken, herhaalt u slechts dat uw stiefmoeder u vertelde dat u naar de stad zou gaan en op de kinderen van de zus van de man zou letten en dat u zei: 'ok' (CGVS p. 13). U vroeg niet naar welke stad u juist zou gaan, hoewel dit u in het geheel niet duidelijk was en u besprak de plannen die uw stiefmoeder met u had met niemand (CGVS p. 13). Begin mei kwam de man, Pa Edosa, u inderdaad halen (CGVS p. 7, 8). U verbleef enige tijd bij hem in Lagos en moest trouw zweren aan zijn zus voor een traditionele dokter (CGVS p. 8, 9). Pa Edosa nam u mee naar de luchthaven en u reisde met hem gedurende verschillende achtereenvolgende uren, aangezien u uiteindelijk in België terecht kwam (CGVS p. 9, 10). Op geen enkel moment vroeg u hem verdere informatie over zijn zus of haar kinderen en hun verblijfplaats, zelfs niet toen hij u in België achterliet bij Aunty Favour, met de mededeling dat hij nog wel eens zou langskomen (CGVS p. 14). U weet niet welke relatie hij met Aunty Favour had (CGVS p. 14). Uw passieve en ongeïnteresseerde houding tijdens al deze gebeurtenissen komt weinig doorleefd over. Zelfs indien u inderdaad nog nooit had gehoord van meisjes die onder valse voorwendselen naar Europa gelokt worden en in de prostitutie eindigen, zou men verwachten dat u meer initiatief zou tonen in een poging er achter te komen welke toekomst men juist voor u uitgestippeld heeft. Hierbij dient opgemerkt dat u verklaarde de middelbare school afgerond te hebben in 2011 (CGVS p. 4). U hebt dus enige opleiding genoten en er mag verondersteld worden dat u enige alertheid en ondernemingszin aan de dag kan leggen. Eens u bij Aunty Favour achterbleef echter, sprak u haar op geen enkel moment aan over de zus van Pa Edosa, op wiens kinderen u zou gaan passen. Nadat u tegen uw wil met een man moest slapen en te horen kreeg dat u 45000 euro moest terugbetalen door met nog meer mannen te slapen, vroeg u niet met hoeveel mannen u dan wel zou moeten slapen of hoeveel geld u zou krijgen indien u zich inderdaad zou prostitueren.

U stelt dat u op geen enkele manier kon weggaan uit het huis, omdat Aunty Favour er steeds was, maar u stelt eveneens dat u het nooit probeerde (CGVS p. 16), wat weinig doorleefd overkomt, gezien

de omstandigheden waarin u zich volgens uw verklaringen bevond, namelijk in een huis waar u gedwongen werd tegen uw zin met mannen te slapen (CGVS p. 11). Gevraagd waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria herhaalt u slechts dat Pa Edosa zei dat hij u achterna zou komen als u zijn zus niet zou gehoorzamen en dat de traditionele dokter dit ook zei (CGVS p. 9, 16). Dit kan echter bezwaarlijk als een serieus dreigement beschouwd worden, aangezien dit in Nigeria gebeurde en u intussen onder valse voorwendselen naar België was gelokt en er nooit achter kwam wie de zus van Pa Edosa is. Ook herhaalt u dat Aunty Favour uw stiefmoeder geld gaf (CGVS p. 16). Gevraagd waarom het voor u problematisch zou zijn om terug te keren naar Nigeria, stelt u dit niet te weten, maar bang te zijn dat ze u zouden vermoorden (CGVS p. 17). Uw verklaring dat Aunty Favour 45000 euro stelt betaald te hebben aan uw stiefmoeder en dat u vreest dat ze u misschien zouden willen vermoorden, is bovendien weinig coherent met uw verklaring dat u na minder dan twee weken verblijf bij Aunty Favour samen met een klant het huis kon verlaten, volgens uw verklaringen op simpel verzoek van de klant in kwestie, na een korte bespreking met Aunty Favour.

Tenslotte kan opgemerkt worden dat u de volledige naam van uw moeder kan geven, hoewel zij uw vader verliet toen u slechts drie jaar oud was (CGVS p. 6), maar dat u de volledige naam van uw stiefmoeder niet stelt te kennen (CGVS p. 6). U verklaarde dat zij madame Blessing genoemd wordt (CGVS p. 6). Evenmin kent u haar leeftijd, u kan zelfs niet schatten hoe oud ze ongeveer was (CGVS p. 6). Nochtans verklaarde u dat u met haar opgegroeid bent en dat zij al zo lang u zich kan herinneren bij uw vader woonde. Pas toen u aan uw vader vroeg of zij werkelijk uw moeder was, aangezien zij u zo slecht behandelde, vertelde hij u dat zij inderdaad uw moeder niet was. Men zou dan ook verwachten dat u haar volledige naam zou kennen en haar leeftijd zou kunnen schatten. Deze lacunes in uw verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Uit het bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit of uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verweerder is van oordeel dat verzoekster niet voldoende kan overtuigen in haar getuigenis omtrent de ontsnapping uit het huis van Aunty Flavour. Verweerder kan hier echter niet over oordelen en beroept zich op loutere vermoedens. Verzoekster heeft bovendien in detail verteld hoe zij wist te ontsnappen en zij diende een klacht in bij de federale gerechtelijke politie te Brussel.

Verweerder stipuleert herhaaldelijk dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoekster zich niet meer vragen zou gesteld hebben omtrent het vertrek bij haar stiefmoeder en de kinderen waarop zij diende te babysitten. Verweerder kan zich duidelijk niet verplaatsen in verzoeksters situatie. Verzoekster heeft nooit enige maternale band gehad en na de dood van haar vader was zij het vijfde wiel aan de wagen; zij was enkel goed voor het huishouden. Verzoekster heeft nooit kunnen inschatten wat er met haar ging gebeuren. De feiten zijn bovendien verschrikkelijk en er dient op geen enkel moment getwijfeld te worden aan de waarachtigheid.

Waar verweerder opmerkt dat verzoekster een passieve en ongeïnteresseerde houding heeft omtrent al deze gebeurtenissen, wijst verzoekster erop dat zij het zeer moeilijk heeft gehad gedurende deze periode. Elk individu verwerkt zulke gebeurtenissen op zijn eigen manier. Verzoekster heeft ondertussen contacten met een ngo te Antwerpen, die instaat voor slachtoffers van mensenhandel. Waar verweerder stelt dat verzoekster initiatief had moeten tonen in een poging erachter te komen welke toekomst men juist voor haar had uitgestippeld, gaat verweerder volgens verzoekster nogal kort door de bocht, gelet op het feit dat wij ons momenteel in België bevinden.

Wat betreft de persoon van haar stiefmoeder haalt verzoekster aan dat zij nooit enige band met haar heeft gehad. Zij was nooit echt in haar leven aanwezig. Verweerder dient rekening te houden met het

feit dat dergelijke familiesituaties niet standaard zijn in België en de gebruiken totaal verschillen. Verzoekster sprak haar stiefmoeder altijd aan met "Mama Blessing". Verweerder valt over futiliteiten. Verzoekster is steeds te goeder trouw geweest, heeft nooit gelogen en haar asielrelaas is waarachtig. Zij weet met zekerheid dat er niets is om naar terug te keren en een eventuele uitlevering zal haar leven in gevaar brengen.

Verweerder is bij het verhoren en akteren van verzoeksters asielrelaas weinig zorgvuldig te werk gegaan, hetgeen zijn implicaties heeft op de motivering van de negatieve beslissing. Door deze onzorgvuldigheid moet verzoekster vrezen voor een terugkeer naar haar land van herkomst, waar zij geen thuis meer heeft en enkel terug in aanraking kan komen met Pa Edosa die haar zal trachten te kwetsen of erger. Verweerder valt over zeer veel futiliteiten en motiveert zijn beslissing op beweringen die *in casu* totaal niet aan de orde zijn.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het is niet onwaarschijnlijk dat verweerder van een zekere vooringenomenheid vertrok, namelijk het ongeloof in verzoekster. Er wordt geen rekening gehouden met de onwetendheid en benarde situatie waarin verzoekster zich bevond. Verweerder minimaliseert de feiten. Zo stelt hij dat verzoekster maar had moeten proberen te ontsnappen. Verzoekster was sedert enkele dagen in het huis van Auntie Flavour en slaagde er met de hulp van Mark in om op korte termijn te vluchten. Verzoekster stelt verder: *"Verzoekster is het niet eens met de redenering van de Commissaris-Generaal. Het behoeft geen verdere uitleg dat dergelijk bewijs niet voorhanden kan zijn aangezien dergelijke situaties niet bewezen kunnen worden. Verzoekster heeft echter wel een verklaring afgelegd bij de diensten van de FGP te Brussel."*

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Het is opmerkelijk dat verweerder zijn beslissing niet steunt op de levensbedreigende situatie van verzoekster. Dit is louter te wijten aan het feit dat de situatie in Nigeria algemeen gekend is en dergelijke verhalen jammer genoeg veelvuldig voorkomen. Verzoekster dient concreet aan te tonen dat zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. *In casu* is dit risico op ernstige schade onmogelijk om aan te tonen voor verzoekster. Waar verzoekster verweten wordt geen documenten van identiteit of reisweg neer te leggen, wijst zij erop dat zij bij haar thuis vertrokken is in de veronderstelling dat zij ging terugkeren. Alles is zo snel gegaan, waardoor zij nooit documenten heeft kunnen meenemen. Uit het gehoor blijkt verder dat Pa Edosa de nodige documenten voor de reis heeft geregeld en dat verzoekster deze steeds diende af te geven.

2.1.4. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een kopie van het verhoorblad van de federale gerechtelijke politie te Brussel van 25 juli 2013 (stuk 3).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang, worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van

de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster erop wijst dat zij het zeer moeilijk heeft gehad omwille van de gebeurtenissen die zij aanhaalt, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit geen verschuiving is voor haar weinig overtuigende en doorleefde verklaringen, haar passieve en ongeïnteresseerde houding en haar vage en incoherente verklaringen betreffende de gebeurtenissen die vooraf gingen aan haar ontsnapping uit het huis van Aunty Flavour. Daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op het CGVS normaal verlopen is. Bovendien verklaarde verzoekster dat ook het korte interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder problemen verlopen is en dat zij alle vragen begrepen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 17).

Het verslag van het verhoor bij de federale gerechtelijke politie (verzoekschrift, stuk 3) is slechts een verslag van verzoeksters eigen verklaringen en in die zin een eenzijdige verklaring die geen garanties biedt voor de waarachtigheid van de verklaringen. Het contact met de ngo te Antwerpen kan evenmin de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas herstellen en wordt bovendien met geen enkel document gestaafd.

Waar verzoekster stelt dat verweerder vooringenomen was, dient opgemerkt dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster stelt dat *“dergelijk bewijs niet voorhanden kan zijn aangezien dergelijke situaties niet bewezen kunnen worden”*, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Verzoekster stelt enkel dat zij zeer snel is moeten vertrekken en niet op voorhand wist dat zij niet meer zou terugkeren naar huis, zodat zij geen documenten kon meenemen. Hiermee toont verzoekster echter niet aan dat zij alles in het werk heeft gesteld om documenten te bemachtigen.

Verzoeksters betoog dat het gehoorverslag onzorgvuldig zou zijn opgesteld en haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd, is niet ernstig. Zij beperkt zich tot het uiten van deze louter algemene en ongefundeerde beweringen, zonder deze ook maar enigszins uit te werken. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat of welke van haar verklaringen niet of foutief zouden zijn weergegeven.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij nooit een maternale band met haar stiefmoeder heeft gehad en dat zij nooit echt in haar leven aanwezig was, stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *“Tenslotte kan opgemerkt worden dat u de volledige naam van uw moeder kan geven, hoewel zij uw vader verliet toen u slechts drie jaar oud was (CGVS p. 6), maar dat u de volledige naam van uw stiefmoeder niet stelt te kennen (CGVS p. 6). U verklaarde dat zij madame Blessing genoemd wordt (CGVS p. 6). Evenmin kent u haar leeftijd, u kan zelfs niet schatten hoe oud ze ongeveer was (CGVS p. 6). Nochtans verklaarde u dat u met haar opgegroeid bent en dat zij al zo lang u zich kan herinneren bij uw vader woonde. Pas toen u aan uw vader vroeg of zij werkelijk uw moeder was, aangezien zij u zo slecht behandelde, vertelde hij u dat zij inderdaad uw moeder niet was. Men zou dan ook verwachten dat u haar volledige naam zou kennen en haar leeftijd zou kunnen schatten. Deze lacunes in uw verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.”*

Voorts komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS